

Истинствува ли, какъ нашый въпросъ, кой ся от-
носи до внѣшното церковно управление нашего народа,
е *исключительнаго вѣдомства церкви*? Истинствува ли какъ по-
добни, мірскаго высше естества, въпроси могатъ ся рѣша-
вати емопроизвольно безъ знаніе и безъ участіе на Дър-
жавѣтъ, было предварително, было тождевременно, съ пре-
дупазваніе всякога на правото ѣ за політическото потвер-
жденіе? Патріархѣтъ и окружающіи его вѣрувать ли ис-
кренно и съ убѣжденіемъ, като въ непреложнѣ догмѣ,
какъ една Церква частно, колко и да ся почита тя отъ
другы, има *исключительното право* уничтожавати, когда она
ище, сществующія отъ вѣковы Церкви, или вѣстановля-
вати другы споредъ свое желаніе и своѣхъ ползѣхъ, безъ
дѣятелното участіе на Хрістіанскій народъ и на політиче-
скѣтъ власть, които ся оба интересувать въ това? Пра-
вото, кое има тая власть въ подобны въпроси, е неоспо-
римо, поне въ Православнѣтъ Церквѣ; за доказателство-
же тождевременно и примѣръ мы ще спомянемъ, независи-
мо отъ происхожденія и самага Цариградскаго Патріарха,
Церквыты православныя Росія, правѣправущія Греція, и у-
важающихъ свои праотчески преданія Сербіи и Молдовла-
хія. И за нищо не служи възраженіето: Че тѣхъ Церкви сѣ
были въ друго політическо състояніе нежели нашый на-
родъ; защото, ако има въпросъ не церковенъ, той е от-
носящій ся до політическото едного народа състояніе, и
той въпросъ интересова само тоя народъ и політическѣтъ
власть, подъ които ся находити. Впрочемъ, какъ бы мо-
гли согласити тѣхъ теоріѣхъ съ тождевременното и въ едно
и исто царство существуваніе, какъто другъ пѣтъ, така
и днесъ, на пѣтъ самостоятелны Церкви? Главното и сѣ-
щественно е, че было то какъ было, Държавата, поне до
нынѣ, никогда не е была останѣла безъ участіе въ внѣ-
шното учрежденіе церковнаго управленія на сѣставляю-